

Στο Νασοκομείο...

/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Image not found or type unknown

Δύο άντρες πολύ

σοβαρά άρρωστοι, ήταν στο ίδιο δωμάτιο ενός νοσοκομείου.

Στον έναν επιτρέπονταν να μένει καθιστός μία ώρα το απόγευμα γιατί τον βοηθούσε να φύγουν τα υγρά από τους πνεύμονες.

Το κρεβάτι του βρισκόταν ακριβώς δίπλα στο παράθυρο του δωματίου.

Ο άλλος άντρας έπρεπε να βρίσκεται συνέχεια ξαπλωμένος σε ακινησία και ένας μεσότοιχος που βρισκόταν μεταξύ των κρεβατιών δεν του επέτρεπε να κοιτάει κι αυτός έξω από το παράθυρο.

Οι άντρες κατέληξαν να μιλούν ατελείωτα.

Μιλούσαν για τις συζύγους τους, τις οικογένειες τους, τα σπίτια τους, τις δουλειές τους, τη θητεία τους στον στρατό, ακόμα και για το που είχαν πάει διακοπές.

Κάθε απόγευμα, ο άντρας που του επιτρεπόταν να μένει καθιστός περιέγραφε στον συγκατάοικό του όλα όσα έβλεπε από το παράθυρο του δωματίου.

Ο άντρας που βρισκόταν σε αναγκαστική ακινησία άρχιζε να καταλαβαίνει πως ζει

γι' αυτές τις μοναδικές απογευματινές ώρες που η αγάπη του για την ζωή μεγάλωνε και ζωντάνευε από όλη την δραστηριότητα και τα χρώματα του έξω κόσμου.

Το παράθυρο έβλεπε σε ένα πάρκο με μια θαυμάσια λίμνη. Πάπιες και κύκνοι κολυμπούσαν εκεί, και τα παιδιά έπαιζαν με μικρά μοντέλα σκαφών στο νερό.

Νεαρά ζευγάρια περπατούσαν πιασμένα χέρι χέρι μέσα στα υπέροχα λουλούδια που είχαν τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Τεράστια παλιά δέντρα στέκονταν με χάρη επάνω στο έδαφος και μια υπέροχη θέα του ουρανοξύστη της πόλης φαινόταν από μακριά.

Καθώς ο άντρας δίπλα στο παράθυρο εξηγούσε όλες αυτές τις όμορφες λεπτομέρειες, ο άντρας στο διπλανό κρεβάτι φαντάζονταν όλα αυτά που άκουγε.

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ....2

Image not found or type unknown

Ένα απόγευμα ο άντρας που ήταν δίπλα στο παράθυρο, περιέγραφε μια παρέλαση που περνούσε.

Παρόλο που ο άντρας στο δίπλα κρεβάτι δεν μπορούσε να ακούσει τον ήχο της μπάντας, μπορούσε και μόνο με τα μάτια του μυαλού του να δει τους κλόουν που χόρευαν, τα πολύχρωμα άρματα και τα όμορφα διακοσμημένα αυτοκίνητα και άλογα.

Οι μέρες πέρασαν. Ο άντρας που δεν μπορούσε να δει από το παράθυρο άρχισε να επιτρέπει σπόρους έχθρας να αναπτύσσονται μέσα του.

Όσο και να εκτιμούσε τις περιγραφές του συγκατοίκου του, ευχόταν μέσα του να ήταν αυτός ο οποίος θα μπορούσε να δει την θέα από το παράθυρο.

Άρχισε να αποστρέφεται τον συγκατοίκο του και στο τέλος ο πόθος του να είναι δίπλα στο παράθυρο τον έφερε σε απόγνωση.

Ένα πρωινό, ενώ οι δυο συγκάτοικοι είχαν προ πολλού σταματήσει να μιλιούνται, σε μια επίσκεψη της η νοσοκόμα βρήκε στο δωμάτιο τον άντρα δίπλα στο παράθυρο νεκρό.

Είχε πεθάνει ειρηνικά μέσα στον ύπνο του. Λυπημένα κάλεσε τους νοσοκόμους και απομάκρυνε το πτώμα του.

Ο άλλος άντρας ζήτησε να μετακινηθεί εκείνος στο κρεβάτι που βρίσκονταν δίπλα στο παράθυρο.

Η νοσοκόμα με πολύ προθυμία τον μετακίνησε και φρόντισε να είναι άνετος.

Σιγά-σιγά στηρίχθηκε με πόνο στον αγκώνα του για να σηκωθεί και να ρίξει μια ματιά έξω.

Επιτέλους θα μπορούσε να δει τον έξω κόσμο και όλες τις δραστηριότητες του.

Αυτό που είδε ήταν ένας κενός τοίχος !

Κάλεσε την νοσοκόμα και την ρώτησε:

-Πως μπορούσε ο συγκάτοικος μου να βλέπει όλα αυτά που μου περιέγραφε; Πως μπορούσε να μου μιλάει για τόση ομορφιά και με τόσες λεπτομέρειες, όταν αυτό που φαίνεται από αυτό εδώ το παράθυρο είναι ένας παλιός και βρώμικος τοίχος;

Και η νοσοκόμα του απάντησε :

-Ω θεέ μου... δεν το ξέρατε πως ο πρώην συγκάτοικος σας ήταν τυφλός; Δεν μπορούσε να δει καν τον τοίχο, ίσως ήθελε να σας ενθαρρύνει.

Εάν ζούμε μια ζωή βασανίζοντας τον εαυτό μας για το τι έχουν οι άλλοι, πιθανότατα θα χάσουμε την χαρά του να γίνουμε αποδέκτες αυτών που οι άλλοι θέλουν να μας δώσουν.

Πηγή: otheosagapiesti.blogspot.gr